

Arrest

nr. 251 737 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2020 dient verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in functie van haar schoonbroer in. Op 6 augustus 2020 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2020 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: D. (...)

Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Abovyan Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 13.02.2020 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde S. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Armenië (AS0243728) op naam van betrokkene, afgeleverd op 25.06.2018 zonder visumsticker en in- en uitreisstempels: uit deze gegevens blijkt niet wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is ingereisd na zijn repatriëring dd. 28.12.2017

- kadastraal attest n°AT-05122019-99-0021 dd. 05.12.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Armenië

- attest n°248 dd. 09.12.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op 09.12.2019 werd ingeschreven als werkloze: echter, dit attest zegt niets over de periode voor 09.12.2019, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.04.2019, 21.05.2019, 14.06.2019, 22.07.2019, 22.08.2019, 26.09.2019, 10.10.2019, 25.11.2019, 10.12.2019 en 13.01.2020: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te laag om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, zowel betrokkene als zijn echtgenote beroepen zich op deze geldstortingen. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende betrokkene onvermogen was en op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden juli 2019 en september 2019 - januari 2020 waaruit blijkt dat hij in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1957,88: echter, gelet op zijn gezinssamenstelling (echtgenote en twee minderjarige kinderen) blijkt uit deze gegevens niet dat betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn echtgenote (zie ook OV 6249679) als zijn de vader van betrokkene (zie OV 8260379) bijkomend ten laste te nemen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 01.09.2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene op 12.03.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste

vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als diens echtgenote en de vader van betrokkene bijkomend ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 18.07.2020 zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook de aanvraag gezinshereniging van zijn echtgenote werd negatief afgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van

zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten laste van de economisch actieve Unieburger - toepassing op de feituersituatie in casu

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 1.

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. § 2.

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden OF bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker: niet aantoot in Armenië ten laste te zijn van zijn Nederlandse schoonbroer; niet aantoot onvermogen te zijn in Armenië ; niet aantoot dat hij niet ten laste is of was van de Belgische Staat niet aantoot dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker, diens echtgenote en zijn vader ten laste te nemen.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Nederlandse schoonzoon en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege hem. Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker in Armenië financieel en materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, doch stelt dat de geldstortingten dewelke dateren van 15/04/2019 t.e.m. 13/01/2020 te laag en te beperkt zijn om aanvaard te worden. Immers zou voorts blijken aan de hand van de beschikbare gegevens dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij onvermogen zou zijn in Armenië. Bovendien zou tevens de echtgenote van verzoeker aangewezen zijn op deze bedragen. Verzoeker wenst op te merken dat desalniettemin, de wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat er minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Verzoeker heeft in totaliteit tien geldstortingten gaande van de periode van 15/04/2019 t.e.m. 13/01/2020 ontvangen van zijn Nederlandse schoonzoon. Dit is een periode van quasi negen maanden voorafgaand aan de aanvraag ab initio. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Verwerende partij stelt klakkeloos dat deze bedragen te laag en beperkt waren om in Armenië in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien zonder te specificeren waarom zij een dergelijke stelling is toegedaan. De loutere verwijzing dat verzoeker volgens verwerende partij niet zou aantonen onvermogen te zijn in Armenië door formele stukken buiten spel te plaatsen volstaat in casu niet om de financiële geldstortingen als zijn te beperkt en te laag te catalogiseren. Verwerende partij diende een onderzoek te voeren naar de levenskoten en de gemiddelde salaris in Armenië om bijgevolg te gaan concluderen dat de geldstortingen te laag waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwesitie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker - financieel en materieel - ondersteund werd door zijn Nederlandse schoonzoon. Verzoeker heeft immers diverse financiële stortingsbewijzen naar voren gebracht dewelke onstuitbaar gekend zijn aan verwerende partij, waaruit onstuitbaar blijkt dat zijn Nederlandse schoonzoon verzoeker geld heeft overgedragen in het land van herkomst. Dit gegeven duidt in samenspraak met de andere objectieve stukken in het dossier aan dat verzoeker inderdaad onvermogen was in Armenië. Verwerende partij heeft deze financiële stortingsbewijzen niet ernstig genomen, louter stellende dat de bijgebrachte stukken inzake het ontbereren van onroerende goederen en de inschrijving van verzoeker als werkloze - dewelke weliswaar opgesteld werden voor zijn aankomst in België - niets zeggen over de periode voor 09/12/2019. Het staat in casu vast dat deze attesten werden opgesteld voor verzoeker zijn aankomst naar het Rijk, aangezien uit het internationaal passpoort van verzoeker immers blijkt dat 10/02/2020 de Schengen zone is binnengetroten. Uit de bestreden beslissing kan nergens worden gelezen dat verwerende partij deze documenten afdoende in aanmerking heeft genomen, laat staan dat verzoeker kan afleiden waarom verwerende partij deze documenten bijgevolg als niet afdoende heeft gecatalogiseerd. Het niet bezitten van onroerende goederen, inschrijving als werkloze, het ontvangen van financiële steun vanwege de Nederlandse schoonzoon duiden precies op het onvermogen karakter van verzoeker. Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen. In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste is van zijn Nederlandse schoonzoon aangezien verzoeker diverse financiële stortingen heeft ontvangen in het land van herkomst die oprecht en structureel van aard zijn en hij bovendien diverse objectieve stukken naar voren heeft gebracht dewelke totaal niet in ogenschouw werden genomen. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing nergens onderzocht en gemotiveerd.

TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Hij moet ook aantonen dat hij geen onroerende goederen in eigendom heeft in het herkomstland. Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst. Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zal verzoeker niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren. Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen en de onmogelijkheid om stukken met terugwerkende kracht te kunnen bemachtigen. Verzoeker heeft de navolgende documenten al reeds neergelegd dewelke vertaald en met een apostille bekleed zijn nl.:

attest geen onroerende eigendommen Armenië dd. 05/12/2019 Nr: AT-05122019-0021

attest inschrijving als werkloze dd. 09/12/2019 Nr: 248

Uit het geheel van het dossier blijkt dat verwerende partij tevens deze documenten niet afdoende in aanmerking heeft genomen temeer daar deze stukken werden opgesteld quasi twee maanden voor zijn aankomst naar België. Verzoeker heeft immers recht heeft op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Nederlandse schoonzoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentpersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige

beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de maandelijkse inkomens van de referentiepersoon bedragende 1957,88 Eur onvoldoende zou zijn. Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische vader van verzoekster die moet bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling. Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (*Pari. St. Doe 51-2478/001 p. 48*). De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfwet. Momenteel bedraagt dat 1.505,78 euro. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijs. Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen. De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn. Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.). Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan. Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Verwerende partij diende de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon (in casu de zuster van verzoeker) op te vragen, wat zij overduidelijk niet heeft gedaan. Tevens wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat de vader van verzoeker legaal in het Rijk verblijft en het is niet uitgesloten dat ook hij arbeid zou verrichten in het Rijk, met dien verstande dat verwerende partij tevens deze inkomsten diende op te vragen. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat zij allen op hetzelfde adres woonachtig zijn. Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeker bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken, temeer daar uit het attest samenstelling immers blijkt dat tevens de zuster en de vader van verzoeker legaal in het Rijk vertoeven en namelijk op het zelfde wettelijke adres ingeschreven zijn als verzoeker en diens Nederlandse schoonzoon. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Zij heeft geen navraag gedaan omtrent de inkomsten van verzoeker zijn zuster en vader. De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden en inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn zuster en Nederlandse schoonzoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypotheses wat betreft

de financiële situatie van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.)."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tot negen maal toe spreekt van "*Nederlandse schoonzoon*" als de referentiepersoon terwijl de aanvraag werd ingediend ten aanzien van zijn schoonbroer. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet geen document heeft voorgelegd. Zij oordeelt dat het bewijs dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse schoonbroer dan wel ten laste was van deze laatste niet wordt geleverd. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geëit dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in haar herkomstland voor haar vertrek en evenmin dat zij op dat ogenblik in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Daarenboven stelt de verwerende partij dat niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen en of de verzoekende partij en/of de referentiepersoon ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

De verwerende partij merkt in haar beslissing nog op dat de referentiepersoon sinds 1 september 2015 ononderbroken in België woont, terwijl de verzoekende partij pas sinds 12 maart 2020 staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België, waardoor van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaandelijk aan de aanvraag of van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn.

De verzoekende partij wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het kerngezin van haar schoonbroer, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer wordt betwist. De verwerende partij stelt dat de verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van zijn schoonbroer en dit ondanks het precaire verblijf in België. De verwerende partij wijst er nog op dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Verder is er geen sprake van enige medische problematiek op naam van de verzoekende partij of van minderjarige kinderen met een verblijfsrecht in België. Ook blijkt dat de verblijfsaanvraag van de echtgenote van de verzoekende partij negatief werd afgesloten. Bovendien zijn er geen minderjarige kinderen.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De wettelijke bepaling ter zake bepaalt niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair

oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In de bestreden weigeringsbeslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij in gebreke bleef om het bewijs te leveren dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

Inzake de geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker, stelt verweerder dat deze stortingen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs. Immers, zowel de verzoeker als zijn echtgenote beroepen zich op deze geldstortingen. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat hij onvermogen was en op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. Verzoeker neemt gewoon het tegenovergestelde aan van wat de bestreden beslissing stelt zonder toe te lichten waaruit de schending bestaat. Verzoekende partij toont niet aan dat zij gedurende deze periode van negen maanden in het land van herkomst was, gelet op volgend motief dat verzoeker ongemoeid laat: *“reisaspooort Armenië (AS0243728) op naam van betrokkene, afgeleverd op 25.06.2018 zonder visumsticker en in- en uitreisstempels: uit deze gegevens blijkt niet wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is ingereisd na zijn repatriëring dd. 28.12.2017”*. De bewering van verzoekende partij dat zij op 10 februari 2020 in België is aangekomen blijkt dus niet uit

het administratief dossier en het reispaspoort Armenië (AS0243728) op naam van verzoeker. Wat betreft de loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden juli 2019 en september 2019 - januari 2020, blijkt dat hij in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1957,88: echter, gelet op zijn gezinssamenstelling, zijnde een echtgenote en twee minderjarige kinderen, *“blijkt uit deze gegevens niet dat betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel verzoekende partij als zijn echtgenote (zie ook OV 6249679) als de vader van betrokkene (zie OV 8260379) bijkomend ten laste te nemen”*. Verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststelling foutief of kennelijk onredelijk is.

In haar verzoekschrift uit de verzoekende partij nog kritiek op het motief dat zij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst. Zij wijst erop dat dit in wezen negatief bewijs betreft, wat niet kan worden voorgelegd. Bovendien stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij rekening dient te houden met de complexe administratieve handelingen die een vreemdeling dient te stellen om enigszins dergelijk bewijs te bekomen. De beslissing bevat volgend motief: *“kadastraal attest n°AT-05122019-99-0021 dd. 05.12.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Armenië”*. Een dergelijk bewijs kan alleen nog niet aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. Zelfs indien dit attest kan worden aanvaard als een bewijs van onvermogenheid toont dit nog niet aan dat de verzoekende partij werd ondersteund door de referentiepersoon. Bijgevolg kan het betoog van de verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) om te stellen dat de inkomensnorm, die bepaald wordt in de Vreemdelingenwet, enkel als een referentiebedrag beschouwd mag worden, wijst de Raad op het volgende. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt geen verwijzing gemaakt naar de inkomensnorm van 120% van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, noch wordt het verblijf dus geweigerd op basis van het niet behalen van deze norm.

Met betrekking tot de voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon stelt verzoeker *“Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische vader van verzoekster die moet bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”*, terwijl de referentiepersoon verzoekers schoonbroer betreft.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij een behoeftanalyse had moeten uitvoeren, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”* Dit artikel is niet van toepassing nu verzoeker niet aantoonde in het land van herkomst, ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie. Immers de bestreden beslissing is gegrond op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86. Wat de bepalingen uit de Europese richtlijnen betreft, komt het gepast voor om op te merken dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is. Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is. Het opwerpen van Richtlijn 2003/86 faalt naar recht. Wat de door verzoekende partij aangehaalde “Mededeling van de Europese Commissie” betreft, ziet de Raad bij gebrek aan een meer precieze uitlegging over dit punt niet in wat de relevantie van deze mededeling in dit specifieke geval zou zijn. Immers verzoekende partij weerhoudt er zich van om de vergelijkingspunten aan te geven die rechtvaardigen dat zij in casu van toepassing zijn.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker volgend determinerend motief ongemoeid laat: *“Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 18.07.2020 zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken”*. Verzoekende partij

gaat met haar kritiek volledig voorbij aan dit determinerend motief van de bestreden beslissing zodat dit overeind blijft en afdoende is om de bestreden beslissing te schragen.

Gelet op voorgaande besprekingen komt het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig over dat de verwerende partij in casu heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij tevens niet heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, gelet op het gebrek aan bewijs dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België, dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat er niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij en haar gezinsleden ten laste te nemen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Tevens wordt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

In het verzoekschrift wordt verder geen middel ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ongegrond. Dit leidt tot de verwerping van de vordering tot nietigverklaring van de twee bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC